

sygn. akt I C 372/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Waszczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. M. Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko H. B.

o zapłatę

1. stwierdza, że nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w dniu 31 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt: I Nc 207/15 stracił moc na podstawie art. 505 § 1 k.p.c.

2. oddala powództwo

3. przyznaje adwokatowi Ł. C. wynagrodzenie w kwocie 2.952,00 zł. (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej H. B. z urzędu

4. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. na rzecz pozwanej H. B. kwotę 2.952,00 zł. (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu

Sygn. akt I C 372/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 marca 2015 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł pozew przeciwko H. B. o zasądzenie kwoty 22.862,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) w dniu 15 grudnia 2009 r. umowę kredytu. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty kredytu, co spowodowało zakończenie umowy stron. W dniu 29 września 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. dokonał na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanej H. B..

/pozew k. 3-4/

W dniu 31 marca 2015 r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza S. w I Wydziale Cywilnym Sadu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nakazano pozwanej H. B., aby zapłaciła na rzecz

powoda kwotę 22.862,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 marca 2015 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 2.703 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

/nakaz k. 28/

H. B. wniosła od powyższego nakazu sprzeciw, którym zaskarżyła go w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż powód nie wziął pod uwagę spłaconych rat kredytu. W jej ocenie powód przedstawił jedynie umowę zawartą z L. Bank oraz cesję wierzytelności, zaś całkowicie pominął fakt spłacania przez pozwaną zaciągniętej wierzytelności.

/sprzeciw k. 31/

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi ustanowił dla pozwanej H. B. adwokata z urzędu.

/ postanowienie z dn. 13.08.2015 r. k. 64/

Pismem przygotowawczym z 6 października 2015 r. pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani też w części. Z ostrożności procesowej podniesiono zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

W uzasadnieniu wskazano, iż powództwo jest nieudowodnione co do zasady oraz co do wysokości. Strona pozwana podała, iż H. B. spłacała zadłużenia w drodze potrąceń dokonywanych z jej wynagrodzenia w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi A. J. w sprawie o sygn. Km 1338/12. W ocenie pozwanej powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność wysokości dochodzonych spłat.

/pismo przygotowawcze pozwanej k. 75-78/

Na rozprawie z dnia 9 czerwca 2016 r. pełnomocnik pozwanej nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie oraz przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone w całości, ani w części.

/protokół z dnia 9.06.2016 r. k. 172-173/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2009 r. H. B. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 16.179,20 zł na okres od dnia 15 grudnia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2015 r. (§1 pkt 1). Pożyczkobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 72 ratach miesięcznych, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca, począwszy od 15 stycznia 2010 r. (§1 pkt 5). Kwota miesięcznej raty pożyczki powiększonej o opłatę z tytułu prowadzenia rachunku przez Bank wynosiła 260,56 zł. (§1 pkt 6). W § 2 wskazanej umowy zawarto postanowienia dotyczące umowy przyznania limitu kredytowego i umowy o wydanie karty kredytowej. Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części przewidziano możliwość naliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne) w wysokości czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP. (§ 3 pkt 4). Pożyczkobiorca poddał się również egzekucji do wysokości 52.520,64 zł – do wysokości, do której bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny, w razie a) niewywiązania się z warunków umowy pożyczki, niewykonania obowiązków w przypadku odstąpienia od umowy pożyczki, c) niewywiązania się z warunków umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej (§3 pkt 5. 1)).

/umowa pożyczki gotówkowej k. 6-8/

Pozwana H. B. początkowo spłacała zaciągniętą umowę pożyczki. Później nie było jej stać na spłatę, w związku z czym napisała do Banku pismo z prośbą o zmniejszenie wysokości rat. Bank nie zmniejszył pozwanej wysokości rat do spłaty. Pozwana spłaciła jeszcze raty w wysokości niższej niż wynikało to z umowy pożyczki. W kwietniu 2011 r. Bank wypowiedział pozwanej umowę pożyczki.

/przesłuchanie pozwanej k. 173/

W dniu 25 maja 2011 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko H. B. opiewający na kwotę 16.160,28 zł, na którą składały się: należność główna – 14.812,31 zł, odsetki za okres od dnia 15 grudnia 2009 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego – 1.291,97 zł, należne koszty, opłaty i prowizje – 86 zł wraz z odsetkami maksymalnymi liczonymi od kwoty 14.812,31 zł od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. W dokumencie tym stwierdzono, że roszczenia wynikające ze zobowiązania dłużnika są wymagalne.

/bankowy tytuł egzekucyjny k. 45/

W dniu 29 września 2014 r. nastąpiła zmiana nazwy pierwotnego wierzyciela z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. na (...) w Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

/bezsporne, odpis pełny (...) S.A. k. 9-17/

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach, I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I Co 565/12 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 25 maja 2011 r. wystawionemu przez L. Bank S.A. z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi H. B. z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 52.520,64 zł na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

/postanowienie z dn. 22.06.2012 r. k. 47-48/

Z wniosku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. toczyło się przeciwko H. B. postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi A. J. o sygn. Km 1338/12. Postępowanie to zostało umorzone w dniu 4 grudnia 2014 r. na wniosek wierzyciela. W postępowaniu tym wyegzekwowano od dłużnika i przekazano wierzycielowi kwotę 3.435,10 zł.

/postanowienie k. 49-50, adnotacja na tytule wykonawczym k. 48/

W dniu 29 września 2014 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności, która objęła również wierzytelność przysługującą Banku przeciwko H. B..

/umowa przelewu wierzytelności k. 51-53/

Pozwana wzięła 4 kredyty. Komornik oprócz przedmiotowej wierzytelności, egzekwował również inne. Od 2010 r. komornik z wynagrodzenia za pracę pozwanej egzekwował miesięcznie średnią kwotę w wysokości 1.100 zł miesięcznie. Obecnie komornik egzekwuje pozwanej z emerytury kwotę około 500 zł miesięcznie. Pozwana nie wie jakie z jakich kredytów komornik pobiera jej pieniądze.

/przesłuchanie pozwanej k. 173/

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w oparciu o materiał dowodowy w postaci dokumentów złożonych przez strony oraz osobowego materiału dowodowego w postaci dowodu z przesłuchania pozwanej, uznając go za prawdziwy i rzetelny, a zatem mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wobec wniesienia przez stronę pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 31 marca 2015 r. w sprawie I Nc 207/15, zgodnie z art. 505 § 1 k.p.c., nakaz ten stracił moc, co potwierdził Sąd w punkcie I wyroku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia należy stwierdzić, że spornym w sprawie było to, czy po zmianie wierzyciela nastąpiło przedawnienie dochodzonego pozwym roszczenia. Pozwana początkowo kwestionowała również wymagalność dochodzonego roszczenia oraz jej wysokości. Jednak na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. pozwana przyznała, że umowę wypowiedziano w kwietniu 2011 r. Podała ona również, że spłacała 4 kredyty oraz nie wie z tytułu jakich kredytów komornik pobiera jej pieniądze z emerytury.

Powód dochodził roszczenia z tytułu umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 15 grudnia 2009 r. Umowa ta regulowana jest przepisami Kodeksu cywilnego (art. 720 k.c. i następane) oraz ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 Prawo bankowe (Dz. U. z 2015, poz. 128 j.t.). Stosownie do art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata . Mając to na uwadze, należy dojść do wniosku, iż roszczenia z tytułu umowy pożyczki przedawniają się z upływem 3 lat od dnia ich wymagalności.

W niniejszej sprawie, wypowiedzenie umowy nastąpiło w kwietniu 2011 r. Z uwagi na brak dokumentów w postaci wypowiedzenia umowy pożyczki oraz potwierdzenia jego odbioru, nie sposób było ustalić dokładnej daty tego wypowiedzenia. Jednocześnie powód jako dowód w sprawie załączył bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 25.05.2011 roku , z którego treści wynika, że roszczenia wynikające ze zobowiązania dłużnika są wymagalne. Pozwana nie zaprzeczyła temu faktowi . Wprost przeciwnie zeznała ,że wypowiedzenie umowy nastąpiło w kwietniu 2011 roku .

Wobec powyższego w oparciu o art. 229 k.p.c. należało przyjąć, iż roszczenie przeciwko pozwanej stało się wymagalne najpóźniej w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

Zgodnie z art. 123 § 1 bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Należy podzielić pogląd, iż do takich czynności przerywających bieg przedawnienia zalicza się również złożenie wniosku do Sądu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

W tym miejscu należy jednak wskazać, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło wyłącznie wobec pierwotnego wierzyciela tj. (...) Banku (...) S.A. z siedzibą we W., nie zaś do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność została dokonana (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2016 r. , III Ca 1891/15, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

Niezależnie od powyższego, trzeba również podnieść, iż pierwotny wierzyciel początkowo wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko H. B., jednak później złożył on wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego, co skutkowało jego umorzeniem w dniu 4 grudnia 2014 r. na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Podkreśla się w orzecznictwie, iż do wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania ma zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. , zgodnie z którym pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, w tym nie przerywa biegu przedawnienia. Przeciwna interpretacja prowadziłaby do tego, że wierzyciel mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przerwania biegu przedawnienia. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 8 stycznia 2016 r., III Ca 1840/15, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

W niniejszej sprawie oznacza to, że przedawnienie roszczenia nastąpiło już 26 maja 2014 r. , tj. 3 lata po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 25 maja 2011 r. Pozew zaś w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 17

marca 2015 r. – prawie 10 miesięcy po przedawnieniu roszczenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 15 grudnia 2009 r.

Z tych przyczyn, uznając, iż w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia, powództwo należało oddalić.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 146 poz. 1188 z późn. zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Obowiązek ten ma charakter subsydiarny i publicznoprawny. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jeżeli zostaną pokryte przez Skarb Państwa nie stanowią kosztów procesu, o których mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Podstawą ich ponoszenia przez Skarb Państwa nie są przepisy k.p.c. dotyczące kosztów procesu ani przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005.167.1398 ze zm. - tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2012 r., V CZ 161/11, LEX nr 1164758). Nadto stosownie do § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 z dnia 2013.04.16 ze zm.) w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty o których mowa w ust. 1 sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Wobec powyższego Sąd orzekł o wynagrodzeniu adwokata Ł. C. jak w pkt 3 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążając powoda, jako przegrywającego spór – w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu – obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanej poniesionych przezeń kosztów postępowania w kwocie 2.952 zł w postaci kosztów zastępstwa procesowego.